



μνημειακή τέχνη  
2008 - 2009

**ΛΥΚΕΙΟ ΚΟΚΚΙΝΟΧΩΡΙΩΝ**





# Τα πουλιά των Κοκκινοχωριών!

Το έργο μας «Παράλληλα Πουλιά» έχει ως αφετηρία την ποίηση ως τρόπο ελεύθερης και κριτικής σκέψης. Συγκεκριμένα είναι εμπνευσμένο από ένα ποίημα του τούρκου νομπελίστα ποιητή Ναζίμ Χικμέτ «δε μας αφήνουν να τραγουδάμε». Το ποίημα μιλά για το φόβο μπροστά στους ανθρώπους που τολμούν να αγαπήσουν και να ανοίξουν τα φτερά τους. Βαθιά ανθρωπιστής ο Χικμέτ ονειρεύεται ένα κόσμο που ξέρει να αγωνίζεται με το νου και την καρδιά του ενάντια σε κάθε ολοκληρωτισμό.

Το έργο μας επιχειρεί ακριβώς να παρουσιάσει αυτή την αγωνιστική τάση μέσα από την εικόνα πολλών πουλιών που πετούν με φόντο τον ουρανό έχοντας πάντα ένα προορισμό ελπίδας και αρμονίας, τα πουλιά συνεχίζουν νηφάλια παρά τις προσπάθειες των ανθρώπων να τα εξοντώσουν. Θέλουμε να τα χρησιμοποιήσουμε ως σύμβολο για να στείλουμε ένα μήνυμα ειρήνης, ελπίδας αλλά και αντίστασης σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς του πολέμου, της οικολογικής καταστροφής και της ανευθυνότητας του ανθρώπου απέναντι στον συνάνθρωπό του.

Το έργο του Χικμέτ προσφέρεται ιδιαίτερα τη φετινή σχολική χρονιά που στοχεύει στην καλλιέργεια κουλτούρας ειρηνικής συμβίωσης μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Χαρακτηριστικά ο ποιητής έδειξε το ενδιαφέρον του για την Κύπρο όταν το 1955 μπροστά στον αγώνα των Κυπρίων δήλωνε:

«... Είναι χρέος σας να κάμετε το παν για να μην πέσετε στην παγίδα των ιμπεριαλιστών και των πρακτόρων τους, να μην αλληλοσκοτώνεστε, πρέπει ν' αγωνιστείτε μαζί - μαζί και να εξαλείψετε απ'το πανέμορφο νησί σας και τα τελευταία αχνάρια της αποικιοκρατίας. Αγαπώ το νησί σας, όπως ακριβώς αγαπώ την Ελλάδα και την Τουρκία. Το νησί σας μπορεί και πρέπει να γίνει συνδετικός κρίκος, που θα δυναμώσει τους δεσμούς της φιλίας των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας. Το νησί σας μπορεί και πρέπει να γίνει ο κήπος όπου θα σεριανάει η ζωοφόρος ειρήνη, δίχως το φόβο της επίθεσης και της καταστροφής...».



Οι Μαθητές του Λυκείου Κοκκινοχωρίων Πάνου  
Ιωάννου που φιλοτέχνησαν το έργο από το ποίημα “Δεν  
μας αφήνουν να τραγουδάμε” του Nazim Hikmet

Κατερίνα Μοσφίλη Γ9

Πετρούλλα Παντελή Γ11

Σάμης Χίλμη Γ2

Μαρία Παναγιώτου Γ10

Γιώργος Αντωνίου Γ2

ΛΥΚΕΙΟ ΚΟΚΚΙΝΟΧΩΡΙΩΝ

2008-2009

Nazim Hikmet

Δε Μας Αφήνουν Να Τραγουδάμε

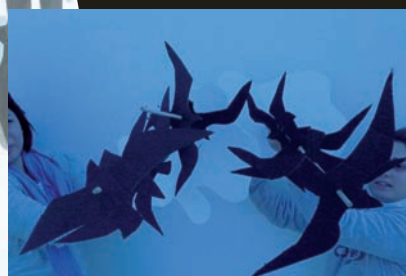
Δε μας αφήνουν Ρόμπσον να τραγουδάμε  
δε μας αφήνουν καναρίνι  
που ‘χεις φτερά αητού  
μαύρε αδερφέ μου  
δόντια που έχεις  
μαργαριτάρια  
δε μας αφήνουν να ψηλώσουμε φωνή.

Φοβούνται Ρόμπσον  
φοβούνται την αυγή,  
ν’ ακούσουνε φοβούνται  
και ν’ αγγίσουν  
φοβούνται ν’ αγαπήσουν  
φοβούνται ν’ αγαπήσουνε σαν τον Φερχάτ  
(Αλήθεια θα ‘χετε κι εσείς έναν Φερχάτ  
οι νέγροι πως να τονε λένε Ρόμπσον;)

Φοβούνται τα γεννήματα  
τη γης  
το γάργαρο νερό φοβούνται της πηγής  
φοβούνται  
να θυμούνται  
και τις χαρές τους  
το χέρι ενός φίλου δεν έσφιξε ποτέ τους  
το χέρι τους  
ζεστό  
σαν το πουλί  
χωρίς να θέλει σκόντα  
προμήθειες  
η κάποια αναβολή  
στη πλερωμή.

Φοβούνται την ελπίδα  
φοβούνται Ρόμπσον να ελπίσουν  
φοβούνται καναρίνι  
που ‘χεις φτερά αητού  
φοβούνται τα τραγούδια μας  
μη τους τσακίσουν.

Οχτώβρης 1949



Καθηγήτρια: Μαρία Αναξαγόρα

# Τα δέντρα των Κοκκινοχωριών!

Το έργο μας «Δέντρα με ελπίδα σε ένα κόσμο χωρίς ελπίδα» έχει ως αφετηρία την ποίηση της Άννας Αχμάτοβα, μιας από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της λυρικής ποίησης του 20ου αιώνα που έζησε στην σκιά του σταλινισμού. Συγκεκριμένα είναι εμπνευσμένο από ένα ποίημα της Αχμάτοβα «Ρέκβιεμ 4». Το ποίημα μιλά για την ελπίδα που φέρνει μια λευκά στους ποιητές που αργοπεθαίνουν σε ένα παγωμένο και εύθραυστο κόσμο με μόνο όπλο τη μνήμη. Μια γυναίκα επαναστάτρια σε δύσκολους καιρούς, η Αχμάτοβα μελετά την αντιφατική φύση του ανθρώπου που δεν σταματά να κατασπαράζει ότι όμορφο και δυνατό.

Το έργο μας επιχειρεί να παρουσιάσει μέσα από ένα έργο μεγάλων διατάσεων, την εναλλαγή που φέρνουν απροσδόκητα γεγονότα, αφήνοντας όμως ανέπαφα, ορισμένες φορές, τα όνειρα και τις ελπίδες των ανθρώπων. Φτάνει οι άνθρωποι να ξέρουν αντιστέκονται, να μην σκύβουν το κεφάλι και να ελπίζουν κόντρα σε ένα κόσμο που σκοτώνει την ελπίδα όπως έγραψε χαρακτηριστικά η Αχμάτοβα.

Τα πεσμένα φύλλα στο έργο μας με αποσπάσματα από τα ποιήματα της Αχμάτοβα είναι ένας φόρος τιμής στους ποιητές αλλά και σε όλους τους ανθρώπους που θλίβονται για την κατάντια του κόσμου μας, που έχουν περάσει απογοητεύσεις, διωγμούς, αλλά βρίσκουν τη δύναμη να δημιουργήσουν. Η Άννα Αχμάτοβα, όπως γράφει ο Χέσνερ χαρακτηρίστηκε από το σοβιετικό καθεστώς «αγία και πόρνη», μία ασκητική φιγούρα που κατάφερε να μετουσιώσει το προσωπικό της δράμα σε συλλογική εμπειρία και να εκφράσει μέσα από τα ποιήματά της τον πόνο ενός ολόκληρου λαού. Παρόλα αυτά μας χαρίζει λίγες σταγόνες ελπίδας γράφοντας: «Όχι, μ' αυτούς δεν είμαι που τη γη την έριξαν στους λύκους βορά να ξεσκιστεί...».



Καθηγήτρια: Μαρία Αναξαγόρα

Οι Μαθητές του Λυκείου Κοκκινοχωρίων Πάνου Ιωάννου  
που φιλοτέχνησαν το έργο από το ποίημα  
“Ρέκβιεμ 4.” της Άννας Αχμάτοβα

Χαρά Βασιλείου Γ6  
Αλεξάνδρα Δίσπυρου Γ6  
Γιάνα Θεοφάνους Γ9  
Χριστάκης Κολοκασίδης Γ10  
Ιωάννα Παλουρτή Γ11  
Ελένη Παρασκευά Γ6  
Ελένη Πετεινάρη Γ6



PEKBIEM 4.  
Άννα Αχμάτοβα

Ποιός νά τό φανταζότανε τότε που χαρωπή  
Των φίλων όλων η λατρεμένη  
Του Τσάρκογιε Σέλο χαρούμενη αμαρτωλή  
Στη Ζωή σου τί θα συμβεί.  
Τρακόσια άτομα μπροστά  
Κι έσύ, με το δέμα στην ουρά  
Κυλούν τα δάκρυα καντά  
Σπάνε τον πάγο του χειμώνα.  
Και στην αυλή της φυλακής  
Μια λεύκα τα κλαδιά αργοσαλεύει.  
Βουβά τα πάντα γύρω σου  
Και των αθώων οι ζωές πηγαίνουν στα χαμένα.

Καθηγήτρια: Μαρία Αναξαγόρα